

PALESTINA OF HET JOODSCHE LAND.

Wij vertrekken van Jeruzalem, onder een geleide van verscheidene Arabieren, en in de vallei van Josafat afdalende, trekken wij langs het zuidelijk gedeelte van den Olijfberg. — Weldra ontmoeten wij het kleine vlek Bethanie (Bethulie), vroeger het verblijf van Lazarus en zijne zusters. Te midden van dezelfde overblijfsels verheffen zich de hutten van eenige arabische huisgezinnen. Van hier neemt het land een buitengewoon woest gelaat aan: men ontmoet geene huizen meer, geen landbouw; de bergen zijn geheel ontdaan van groei en leven; men bemerkt er geen boom, geen loof, geen enkel moschplantje; evenwel bieden zij nog overblijfselen van oude terrassen aan. De rotsen worden meer en meer afgescheurd en afgrijselijk, en het is bijna onmogelijk, om lang wederstand te bieden aan den indruk van treurigheid en afschrik, dien deze doortog te weeg brengt. Nu gaat het voetpad over verschrikkelijke afgronden, dan brengt het ons aan de spits van den eenen of anderen heuvel, van waar men zoo verre het gezigt zich uitstrekt, niets ziet dan zwartachtige bergketens en toppen van allerlei gedaante, als op elkander gestapeld. Onder tusseken vindt men er overblijfselen van waterleidingen en vijvers, alsmede eene menigte spelonken, weleer door kluisenaars bewoond, en die thans den struikroovers tot holen verstreken. — De gelijkenis van den barmhartigen Samaritaan komt ons hier terstond voor den geest; en, men erkent het, de plaats is voor deze geschiedenis allezins geschikt ¹⁾! Deze bergengte gaat nog in onze dagen door voor eene plaats van rooverij en moord, en is deswege zeer gevaarlijk voor hen die het wagen haar door te trekken, om zich naar Jericho te begeven. „Alvorens dezen weg in te gaan,” zoo verhaalt een reiziger, „zond mijn arabische gids eenen bode tot een gedeelte van zijnen stam, dat niet verre van daar was, om er een geleide van te verkrijgen. — Wij werden begeleid door een bende van 20 mannen te voet, allen gewapend met karabijnen, en van het allerwoestste gelaat, dat men zich kan voorstellen. De indruk, dien hun gelaat veroorzaakte, werd nog versterkt door de schoten die zij van tijd tot tijd losten, en die in de valleijen weerkastten; terwijl de steile rotsen, en de verwoesting die geheel rondom ons heerschte, een tafereel eener volmaakte harmonie daarstelde.”

Deze weg van Jeruzalem naar Jericho wordt, niettegenstaande al het verschrikkelijke, door de pelgrims die aan de Jordaan de gedachtenis van den Doop van den Heere Jezus Christus komen viëren, getrouwen bezocht. Hanne armoede is hun vrijgeleide.

Na een togt van zeven uren bevinden wij ons in de vlakte van Jericho, bij eene beek, wier zomen met wilgen beplant zijn, op wier takken duizend vogels huppelen en kweelen.

De stad Jericho, bijgenaamd de Palmstad ²⁾, uit hoofde harer talrijke palmboomen, welke vruchten uitmuntenden balsem opleverden, was ten tijde van den Zaligmaker door de pracht harer gebouwen beroemd. Zij is thans niets dan een ellendig klein dorp, door dicht geboomte omgeven, en wordt door eenige ter nauwernood gekleede Arabieren, die wat dourba (eene soort van gerst), mais, rijst en uijen bouwen, bewoond.

De Jordaan, die rivier waarvan zoo dikwijls in de Schrift gesproken wordt, bewaart de vlakte die Jericho omsingt. Gij herinnert u ongetwijfeld op welke wonderbaarlijke wijze de Israëlieten onder het geleide van Jozna haar doortrokken, toen God hun de stad Jericho in handen gaf ³⁾.

Deze rivier, die zich in de Doodse Zee ontlast, neemt haren oorsprong in het gebergte Libanon, en vloeit 35 mijlen lang, door het oostelijk gedeelte van Judea. Hare wateren zijn in den winter zeer laag; maar zoodra de warmte des zomers de sneeuw van de bergen doet smelten, verheffen zij zich en treden dikwijls buiten hare bedding.

Eene schoone fontein, niet verre van Jericho, draagt nog den naam van Elisa's fontein ⁴⁾; zij is omgeven met vijgeboomen en andere schoone boomen, die er onge-

kweekt groeijen; het water is er altijd uitmuntend, maar de grond dien zij vruchtbaar maakt, blijft onbebouwd.

Eene soort van wilden olijfbom, welks vrucht bij de bereiding van den balsem van Gilead wordt gebezigd, wast nog in deze verlatene vlakten.

De woestijn van Jericho is eene ontzeggelijke vlakte, met verscheidene hoogten, die naar de rivier de Jordaan van lieverlede lager worden. Het oog ziet er slechts eene effene oppervlakte; maar na een uur gewandeld te hebben, bevindt men zich op eens aan den oever van een dezer terrassen; men daalt eene steile helling af, wandelt nog een uur, weder eene nieuwe helling, en zoo vervolgens. De grond is van wit zand, vast en bedekt met eene zoutachtige korst; men ziet er noch steen, noch aarde, nitgenomen als men de oevers der Jordaan of den voet der bergen aerscht. Het is in deze woestijn dat de Arabieren uit Jericho, die door hunne woestheid en hunne roofzucht zoozeer gevreesd zijn, de karavannen die uit Jeruzalem naar Damaskus gaan, of die uit Mesopotamie naar Egypte trekken, aanvallen, plunderen en moorden. Deze Arabieren maken gebruik van de heuveltoppen door het beweegbare zand gevormd, en rigten er ook valsehe op, om zich achter deze aan de blikken der karavannen te onttrekken, en ze van verre te bespieden; zij graven een gat in het zand op de spits der toppen, en verbergen zich er met hunne paarden in. Zoodra zij eene proef bemerken, ijlen zij er naar toe met de snelheid van den valk, gaan hunnen stam waarschuwen, en komen te zamen tot den aanval terug. — Dat is hun eenigste bedrijf, hun eenigste roem!

Eindelijk aan den oever van de laatste zandvlakte gekomen, hebben wij voor ons de verrukkelijkste vallei, die men zich kan voorstellen. Het diepe bed van de Jordaan vormt in deze zandwoestijn eene zoo loodlijnige drooge stoombedding, dat op eenige punten de reiziger geheel op hare oevers kan komen, zonder het te bemerken. Een woud van tamariskenboomen, wilgen, oleanderstruiken en andere, welke luisterrijk groen gebladerde den reiziger met verwondering en verbazing treffen, strekt zich van weerszijde verre langs de beide oevers der rivier uit, welke bogten het steeds volgt. Het zijn overal slechts grasperken van het schoonste groen, waar menigten van bloemen met schitterende kleuren groeijen. Deze oevers bieden eene schuilplaats aan onderscheidene soorten van herten aan, die er schaduw en water komen zoeken, en worden verlevendigd door het gezang van duizende vogels. Te midden van dit heerlijk groen slaan onze Arabieren hunne tenten op gedurende den nacht.

T. M. L.

DE BELOONING EENER MOEDER.

Een heer bezocht eens eene hut, waar de huismoeder eene opregte en ernstige Christin was. Gedurende het gesprek maakte hij de opmerking, hoe gelukkig zij wel zijn moest, na elk harer kinderen (en zij had er acht) zoo vroeg aan de voeten des Zaligmakers gebragt was, en Hem in het dagelijksch leven zoo nauwgezet trachtte na te volgen. Hij vroegde haar of zij in hare godsdienstige opvoeding ook eene bijzondere leerwijze had aangenomen. De arme vrouw antwoordde, dat zij slechts gedaan had, wat elke christenmoeder behoort te doen; doch op aandringen van haren bezoeker vervolgde zij nederig:

„Ik meen te mogen zeggen, dat ik mijne jonge kinderen nooit opvoedde heb, zonder God te bidden, dat Hij mij de genade wilde verleen, hen te kunnen opvoeden als erfgenamen van het hemelsch koninkrijk. Wanneer ik hen 's morgens aankleedde, plagt ik mijnen Hemelschen Vader te smeeken, hen te willen kleeden met het kleed der gerechtigheid van Christus, en maakte ik hun middagsmaal gereed, dan vraagde ik God, hen te voeden met het ware brood des hemels, en hun te drinken te geven van het levende water, dat springt tot in het eeuwige leven. Nam ik hen mede naar het huis des Heeren, dan smeekte ik Hem, hen te willen heiligen, en hunne ligebamen te maken tot tempelen des Heiligen Geestes. gingen zij naar school, dan volgde ik hen met mijne oogen, biddende, dat zij steeds het pad des rechtvaardigen mogten bewandelen, en 's avonds als het uur der rust aanbreek, was ik gewoon hunnen Hemelschen Vader te bidden, hen te willen zegenen, en hen veilig te doen rusten in zijne armen.”

En inderdaad, deze moeder werd voor haar geduldige wachten op God ten volle beloond.

O dat alle moeders bedachten, hoe groot de invloed is, dien zij uitoefenen op het welzijn en het ongeluk hunner kinderen.

Deze arme vrouw had de gewoonte om van de geboorte harer kinderen af voor hen te bidden, daar zij wist hoe vruchteloos alle pogingen der moederlijke teederheid zijn zonder de hulp van Gods Heiligen Geest. En juist in deze eerste kinderjaren is de invloed eener moeder het grootst, want alsdan bezit zij eene magt, die zij later niet meer heeft. Zij is het, die de eerste kinderlijke vragen moet beantwoorden, en wanneer haar kleine met verwondering tot den met sterren bezaaide hemel opziet, en vraagt: „wie maakte die schitterende dingen daar boven?” dan heeft zij eene goede gelegenheid om dat het

kind te spreken over dien grooten en goeden Vader, die boven dien blauwen hemel woont, en ons alles geeft wat wij genieten. Wanneer het kleine verstand begint te ontwikkelen, kan de moeder verhalen van dien Jezus, die in eene kribbe werd geboren, en die aan het kruis gestorven is. En is het dan niet een aangenaam voorrecht, hem des nachts onder het opschudden van zijn hoofdkussen te hooren lispelen: „Onze Vader,” en hem dien Vader te doen liefhebben, wiens naam hij zoo vroeg heeft leeren kennen?

O er is in deze wereld geene gelukkiger betrekking, dan die eener christenmoeder! Wandel slechts zoo innig verbonden met uwen God als deze arme vrouw, en nader elken dag, ja, elk uur tot den troon der genade, om bijstand te vragen in het opvoeden uwer kinderen, dan zal alles wel gaan. En zelfs dan, als zij van uwe zijde mogten worden weggenomen, zal de gedachte u troosten, dat zij zijn heengegaan om met Christus, met hunnen en uwen Zaligmaker, te wezen.

„Mijne genade is u genoeg.”

EENIGE WOORDEN OVER „HINDERNISSEN.”

In het dagelijksch leven hoort men veel over „hindernissen” spreken. Dikwijls komen zij voort uit louter bezuizingen, maar toch zijn het „hindernissen;” want kleinigheden veroorzaken ons somtijds het grootste verdriet.

„De kinderen,” zegt eene vrouw, die de moeder is van een groot huisgezin, „hindern mij zoo, dat ik geen oogeblik rust kan vinden.”

„Er was van morgen iets,” zegt eene andere, „wat mij zóó hinderde, dat ik er den geheelen dag door ontstemd ben.”

„Het een of ander hindert mij altijd,” klaagt eene derde, die, meer in het algemeen sprekende, hierdoor wil te kennen geven, dat zij meer hindernissen heeft dan iemand anders. Doch, hoe het zij; het hangt er veel van af, hoe men de hindernissen opneemt. Datgene, wat den eenen mensch voor een geheel den anderen dag allen moed zal benemen, zal den anderen nauwelijks een oogeblik in verwarring brengen, en het leven, dat den een moeitevol en verdrietig toeschijnt, zal den ander misschien vreedzaam en gelukkig voorkomen.

„Och! ik weet dat zeer goed,” roept jufvrouw Snip uit; „maar ik kan de dingen zoo gemakkelijk niet opneemen. Daar hebt ge nu jufvrouw Zacht, mijne buurvrouw; er mag komen wat wil, niets kan haar ontmoedigen; doch, ik behoor niet tot dezulken.”

Wel jufvrouw Snip, is het niet juist, en moet gij het mij niet toestemmen, datgene wat ik daar straks zeide? Het hangt er veel van af, hoe men de hindernissen opneemt. Jufvrouw Zacht neemt ze anders op dan gij, en gij meent dat ze u meer leed veroorzaken dan haar. Is hare manier van opvatting niet de beste?

„Ja, maar ik kan de dingen niet zoo beschouwen als zij. Ik behoor niet tot die vreedzame lieden; als er hindernissen komen, moeten ze mij ook hinderen.”

Houd op, spreek niet zoo haastig. Ik ben er nog niet geheel zeker van, dat het woord „moeten” hierbij te pas komt. Wanneer de dingen verkeerd uitvallen, de kinderen lastig zijn, of de menschen iets zeggen, dat u onaangenaam is, strijdt ge dan om u niet te laten hinderen? Want dat doet jufvrouw Zacht.

Nog eens: waakt gij tegen hindernissen? Gij weet dat zij waarschijnlijk komen zullen; doch maakt gij uwen geest bereid om ze naar behooren te overwinnen? Ik moest mij zeer vergissen, als dit het geval niet is bij jufvrouw Zacht.

En nogmaals: zijt gij gewoon te bidden? Ik weet dat jufvrouw Zacht dit doet.

Misschien heeft zij van nature eene meer kalme gemoedsgesteldheid; doch, zonder Gods bijstand (die haar dan ook op het gebed geschonken wordt) zou zij nooit in staat geweest zijn de zorgen des levens te wederstaan. Jufvrouw Zacht strijdt, waakt en bidt; en God helpt haar.

Nogtans is zij eene even arme vrouw als gij, en wat zij doet, kunt ook gij doen.

Och, schep in mij een reinen geest,
Een geest, die U bemint en vreest,
Een geest vol ootmoed, lof en dank,
Een stillen geest mijn leven lang.

GELLERT.

GEZEGDEN EN SPREUKEN.

Zeg nooit: „Hetgeen ik heden niet doen kan, zal ik morgen wel verrigten.” Want 1°. gij weet niet of gij den anderen dag belevten zult, 2°. of gij dan gezond zult zijn, 3°. of gij er dan lust in zult hebben, 4°. of gij er gelegenheid toe zult hebben, en bovendien, iedere dag heeft voor zichzelf zorgen genoeg. Stel dan nooit tot morgen uit, wat heden behoefte is.

¹⁾ Luc. 10. ²⁾ Dent. 34: 8.
³⁾ Joz. 8. ⁴⁾ Kon. 2: 19—22.

PALESTINA OF HET HEILIGE LAND.

De eerste plaats alwaar de reizigers naar Palestina gewoonlijk ontschepen, is de haven van Jaffa, het oude Jafò of Joppe (Joz. 19: 46). Door dezen weg ontwijken zij de woestijn die gij zekerlijk uit de geschiedenis der Israëlieten kent, en die men noodzakelijk door moet, als men Palestina door Egypte inkomt.

Jaffa, dat is „de schoone,” is eene der oudste steden van Syrië; de rabbijnen meenen dat zij door Jafeth werd gesticht. De eertijds zeer bezochte haven was toen veel beter dan ten huidige dage. Ten tijde der Romeinen leidde een openbare weg van Jeruzalem naar Joppe, en ten tijde van Ezra (Ezra 3: 7), en zelfs van Salomo, was Jafò reeds de haven van Jeruzalem en de gewigtigste van het land (2 Kron. 2: 16). Hier ontschepen thans de reizigers die uit het westen komen, om zich voorts naar Jeruzalem te begeven, door eenen van vele zijwegen door-kruisten weg, welke 15 uren gaans lang is.

In Joppe ging Jona scheep, toen hij, om niet in Nineve te prediken, naar Tarsis vlugtte (Jon. 3). Hier bewoonden de weduwen, die van de weldadigheid van Tabitha hadden genoten, haren doode, en wakte Petrus haar op (Hand. 9: 36—43). Te Joppe was het dat Petrus langen tijd verbleef in het huis van Simon den lederbereider, hetwelk aan het strand lag, en alwaar hij dat gezigt had, waarin hem bevolen werd het Evangelie aan alle volkeren te verkondigen; en hier was het dat hij uit Cesarea de boodschap van den heiden Kornelius ontving (Hand. 10: 9—17).

Jaffa is gelegen aan de helling van een heuvel, welks voet bespoeld wordt door de Middellandsche Zee. Omringd door heerlijke tuinen, verheft de stad zich met hare schitterende moskee-torens, te midden van een bosch vol palm-, granaat-, oranje-, vijge- en andere vruchtboomen. Ofschoon het geplaatst is aan de grenzen-zelve van de ontzagelijke en barre woestijn die Palestina van Afrika scheidt, is de lucht er evenwel vervuld met den lieflijken geur der bloemen.

De stad zelve die tegenwoordig 5- à 6000 inwoners telt, is inwendig niet zeer fraai; want hare nauwe kromme straten zijn, zoo als in alle steden van het oosten, vol stof en onreinheid. De kleederdragt der inwoners of der reizigers die deze plaats verlevendigen, is er schilderachtig en vreemd. Hier vindt men Bedoeïnen met hunne groote mantels uit wit linnen zaamgesteld; ginds Armeniërs met lange kleederen, doorstrept met blaauw en wit; elders Joden uit alle wereldstreken met alle soorten van kleeding, slechts kenbaar aan hun langen baard en door hunne gelaatstrekken die hen overal doen kennen; op andere plaatsen arme pelgrim-familien aan den hoek eener straat, die uit een houten bak de gekookte rijst of gerst eten, die zij sparen om de heilige stad te bereiken.

Thans worden er ook Christenen in Jaffa gevonden, en reeds is men bezig deze stad met de hoofdstad Jeruzalem door een spoorweg te verbinden.

T. M. L.

DE WALDENZER MARSKRAMER.

De middelen, waarvan zich de Waldenzen van de Piemontesche valleijen bedienden, om bij de roomsche edelen de zuivere christelijke godsdiensst voort te planten, bestonden in den verkoop van kleinigheden en voorwerpen van opschik. Zoodra zij den toegang tot eenig huis der edelen hadden verkregen, en hunne waren ten toon gespreid, gaven zij, echter met eenige terughouding, te kennen, dat zij nog meerdere en kostelijker schatten dan deze hadden:

ontschatbare juwelen, die zij volgaarne zouden toonen, mits men hen tegen de woede der Priesters beveiligde. Alsdan boden zij den edellieden een Bijbel of een Nieuw Testament aan, en hierdoor bragten zij velen tot het eenvoudig schriftuurlijk geloof.

Ja, edle vrouw, gij kunt mij vrij gelooven;
Ik Verzeke u, dat ik nog nooit bedroog.
Zie dit juweel, zijn glans kan haast verdooven
Het schitterend licht, dat uitblinkt uit uw oog.
En zie ook hier die tootsels, rijk in waarde,
Zoo schoon als Peru's mijnen immer gaf;
Geen schooner dragt had ooit een vorst op aarde:
O koop toch iets van d'armen pelgrim af.

De schoone vrouw, nog in den bloei der jaren,
Beschouwt met vreugd der paalen rijken gloed,
Zij slingert die door 't rijke goud der haren,
En denkt: die toot voegt bij mijn schoonheid goed.
„Zeg, grijsaard, zeg, ik sluit mijn geldbeurs open,
Hoeveel dat snoer voor mij wel gelden moet?
O denk aan mij als gij weér wilt verkoopen,
De slotpoort blijft steeds open voor uw voet.”

Hij ziet haar aan met vriendelijke waarde,
En spreekt nu zacht, maar ernstig, vrij en stout:
„Mij rest een schat, geen grooter hier op aarde,
Veel meerder waard, dan paalen en dan goud.
Bij zijnen glans ziet men al ras verbleeken
Den gloed van diamanten en robijn,
Van welk een vreugd, mijn dochter, zoudt gij spreken,
Mogt deze schat vroegtijdig d'uwe zijn!”

„Zeg vreemding, zeg, wilt gij mij dien dan toonen?
Ik wensch te zien wat zoo veel schoons bevat;
O, toon hem mij, ik zal u rijk beloonen,
„k Verlang 't herit van zulk een rijken schat.”
De pelgrim slaat den rozen mantel open,
En toont haar nu een klein eenvoudig boek,
„Dien schat,” zegt hij, „kan ik u niet verkoopen,
Het is de bron waarbij ik ruste zoek.”

„Dit woord geldt meer dan duizend koningskroonen;
Het is Gods woord, dat al ons heil bevat;
Kan ik u wel een grooteren rijkdom toonen,
„Waar vindt de mensch op aard' een betren schat?
Wat zou voor u een schooner heilzon dagen!
Zocht ge in dit woord des Heeren hoog bevel,
Woudt ge aan dit boek uw besten toot steeds vragen,
Ik schenk het u, het zij uw steun, waarwel.”

Getroffen door des pelgrims stille waarde,
Herlas zij vaak het boek, dat hij haar gaf,
Het was Gods Geest, die zich haar openbaarde,
Gods woord werd haar ten leidman, gids en staf.
Weltra verliet zij hare rijke zalen,
En bij de vromen zag men nu ook haar.
Zij voegde staag in Piemonts schoone dalen,
Ook haar gebed bij Christus' vrome schaar.

ANNA.

AAN EENE EENZAME.

't Werd avond; aan de westerkimmen
Vertoonde zich een gouden gloed,
Een vuur van 't glansrijk zonlichtglimmen,
Het beeld van 't hoopvol blij gemoed.
Maar o, het zinken van die stralen,
Hoe schoon voor 't vrolijk kloppend hart,
Het doet geen vreugd in 't harte dalen,
Bedrukt door bittere levensmart.

Een traan vol weemoed welt in d'oojen
Van haar, die denkt aan 't somber graf,
Aan wie het dierbaarst is ontogen,
Haar viel de vreugd des levens af.
Zij ziet dat zonlicht nederzinken,
Ook 't licht van hare vreugd verdween,
En zal die zou ras weder blinken,
Haar vreegde vloot voor altijd heen.

Ja, in haar droefheid als verloren,
Ziet ze in dit stil en rustig uur,
Weemoedig 't avondrood nog gloren,
Maar voelt de pracht niet der natuur.
Zij voelt alleen wat zij moest derven,
Ziet enkel 't eenzaam droevig pad,
En denkt aan niets, ach, dan aan 't sterven
Van 't laatste dat haar hart bezat.

O, gij, die nog de borst voelt gloeijen,
Bij 't schoon dat de avondluister biedt,
Gij zaagt zoo bittere tranen niet vloeijen,
Gij kent dien stillen weedom niet.

Gij weet, ja zelfs, gij kunt niet gissen,
Wat oprijst in die droeve ziel,
Die alles, alles hier moet missen,
Aan wie het laatste zelfs ontviel.

Ja, droef en bitter zijn de tranen,
Die 't eenzaam hart in stille schreit,
Het ziet het schoone zonlicht tanen,
Geen ander licht dat haar verbeidt.
Het voelt de borst zich niet verheffen
Door schooneeren gedachtenkring,
Want niets dan 't leed, dat haar moest treffen,
Stijgt op in haar herinnering.

O eenzaam zijn voortaan haar wegen,
Wanneer haar voet zich huiswaarts wendt,
Klikt haar geen vrolijk welkom tegen,
Geen stem die zelfs haar schreden kent.
Geen oog wordt tot haar opgeheven,
Geen vriendeblik ziet ze om zich heen,
Achl droeve! wat rest u in 't leven,
Gij staat daar met uw smart alleen.

Maar treur niet, wel zijn 't bange dagen,
En dierbre banden losgemaakt,
Gods liefde helpt u d' onspood dragen,
De Heer heeft alles welgemaakt.
Gij hebt het welgemaakt, o Heere,
Laat dit de stem zijn van uw hart,
Breeg Hem zelfs in uw droefheid eere,
Dank Hem te midden van uw smart.

Want was steeds voorspoed u geschenken,
Had stang u 's levens zoon bestraald,
Had vreugd u ruimschoots toegeblonken,
„Waar niet de nevel neêrgeald,
Dan ware uw hart op d' aard gebleven,
Dan waart gij hier voldaan te moe;
En wuifden u deze aardsche dreven
Verzading in haar genren toe.

En immers 't hart hoort niet aan d' aarde,
God schiep ons niet voor 't stof alleen,
't Genot der aard' heeft ginds geen waarde,
Het hart moet meer naar boven heen.
't Is daarom dat gij veel moet derven,
Dat leert u reeds uw kerkhofsteen,
Want gij, ook gij zult eenmaal sterven,
Gij blijft niet altijd hier alleen.

Uw Heiland heeft voor u geleden,
Uw zonden droeg Hij op het hout,
Hij heeft voor u ook daer geboden,
Opdat gij eeuwig leven zoudt.
En wachten u nog droeve nachten,
En dagen vol van zielsverdrigt;
Beproefde, staak, o staak uw klagten,
De Heer vergeet de zijnen niet.

En eenmaal zal het wezrien komen,
Niet altijd dekt het somber graf
Die dierbren, u op aard ontomen,
De Heer neemt ze u niet eeuwig af.
Al blijft gij hen een tijd verbeiden,
Gij ziet hen éénmaal zeker weér;
En dáár om nimmermeer te scheiden,
Dan vindt gij hen bij uwen Heer.

Gij weet hoe zij dien Heer beminden,
Hij was hun steun in iedere nood,
Bij Jezus zult gij hen ook vinden,
Hij stierf voor hen zijn bitteren dood.
Nu zingen zij reeds 't Lam ter eere,
Die voor hun zonden heeft geboet,
En juichen: drierwef dank, o Heere,
Die ons gekocht hebt met uw bloed.

En nu dan droeve, diep bewogen,
Al hebt gij niemand die u mint,
Kom wisch de tranen u van d'oojen,
Denk wat u aan den Hemel bindt.
Uw Heiland zal u nooit begeven,
Wijd dan aan Hem uw gansche hart,
Leer danglijks meer voor Hem te leven,
Vertrouw Hem al uw leed en smart.

Bid Hem om kracht, Hij zal ze u schenken,
Vraag bovenal om zijnen Geest;
Die rigte uw daden, spreken, denken,
Bid om die hulp het allermeest.
Dan zult gij zelfs niet eenzaam sterven,
En is ook droef uw aardsche lot,
Hoe meer gij hier beneem moet derven,
Hoe meer g' eens vindt bij uwen God.

Zwolle, 1872.

ANNA.